

DR. VLASZATY ÖDÖN

gyémánt diplomás erdő- és agrármérnököt, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott tudományos főmunkatársát búcsúztatták a magyar erdészek február utolsó napján Budapesten, a Farkasréti temetőben.

A századforduló évében, erdészcsaládba született Alsólugoson. Édesapjától tanulta az erdőt megismerni és szeretni. Léván járt iskolába és Selmecbányán kezdte felsőfokú tanulmányait. Selmecen kezdte, de tanulmányai az első világháború végéhez kapcsolódó események miatt megszakadtak és Kassán — az akkor még magyar Gazdasági Akadémián — szerzett gazdász oklevelet. Később Sopronban fejezte be erdőmérnöki tanulmányait és 1924-ben szerzett újabb oklevelet.

Pályakezdése a klasszikus erdészeti szolgálatnak megfelelően alakult. Volt erdőrendező, erdőgondnoksági beosztott, fűrésztelep-vezető, majd a bogácsi erdőgondnokság vezetője lett, s 31 éves korában meghívták a belpátfalvi erdőhivatal vezetőjének. Munkájában kiemelkedő jelentőségű volt az akkoriban széltehen alkalmazott cserkéregtermeléses sarjerdő-gazdálkodás fokozatos megszüntetése, az erdei legeltetés felszámolása. Munkája nyomán szálerdőkké alakultak a kocsánytalan tölgyesek, s ezek ma a Bükk-hegység legértékesebb állományai. Az utóbbi években az éppen ezeken a területeken bekövetkezett tölgypusztulás mélyen megrázta. Egy éve még tervezte, hogy a védelmi kutatókkal bejárja ezeket a tölgyeseket és átadja nekik mindazt, amit ezekről az erdőkről már csak ő tudott. Fájdalom! — ez az ismeret vele együtt már a múlté.

Az 1946-ban megalakult egi Erdőgazgatósághoz felügyeleti tisztnek hívták be. A kiváló gyakorlati szakember innen került 1950. január 1-én az akkor szerveződő Erdészeti Tudományos Intézetbe. Szakmai életének második fele országos jelentőségű kutatási eredményeket gazdagított. Agrár és erdész képzettségét hasznosítva a mezővédő erdősávok témájával foglalkozott. Luncz Gézával együtt kutatták meg a „Mezővédő erdősávok telepítésének és fenntartásának irányelvei”-t. Nemcsak irányelveket dolgozott ki, de több állami gazdaság sávrendszerének terveit is elkészítette. Mint közvetlen irányító vett részt a Kisújszállási, a herceghalmi és a dávidmajori mezővédő sávrendszerek gyakorlati megvalósításában. Ezek maig igazolják a korszerűen alakított sávrendszer szükségességét, gazdaságosságát. Közreműködött az alkalmazott erdőművelési kutatásokban. Ő kezdte az erdei- és feketefenyő termőhelyi igényének kutatását a Nyírségben. Hazai úttörője volt a burkolt gyökerű csemeték bevezetésének. Alapos kettős felkészültsége és nyelvismerete lehetővé tette, hogy a külföldön kezdődő vegyszeres gyomirtást az elsők között adaptálja, hazai kísérleteit elindítsa. Ezzel megelőzte a mezőgazdaságban az ötvenes évek közepén kialakuló hasonló munkát. A hatvanas évekre már kiemelkedő szaktekintélyvé vált a vegyszeres gyomirtásnak idehaza és a német nyelvterületen egyaránt. Az 1967-ben tollából megjelent „Vegyszeres növényirtás az erdőgazdaságban” c. gyakorlati kézikönyve osztatlan elismerést váltott ki mind a mezőgazdákból, mind az erdészekből.

Mindezek mellett élete fő művének tekintette a haláláig rajongva szeretett gödöllői Arborétumnak az újjáteremtését, állandó fejlesztését. A megmentés, az újjáalkotás és fejlesztés minden mozzanata közvetlenül, vagy közvetve az ő munkájához kötődik. Az 1957. évi állapotfelmétel után kidolgozta a fejlesztési tervet és ennek valóra váltásáért teljes odaadással munkálkodott élete utolsó hónapjáig. Az egykori „fenyőkísérleti telep”-ből kialakított Arborétum minden fája, minden kísérlete egy igaz erdész alkotó egyéniségét idézi...

Dr. Bondor Antal